

Arrest

nr. 269 797 van 15 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DECEUNINCK
Bruggestraat 55
8930 MENEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 31 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 november 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. DECEUNINCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is op 7 mei 2021 gehuwd met mevrouw A. L., die de Belgische nationaliteit bezit.

Op 27 mei 2021 dient verzoeker, in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw A. L., een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 26 november 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 december 2021.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27/05/2021 werd ingediend door:

Naam: J. (...)

Voorna(a)m(en): R. (...)

Nationaliteit: Tunesië

Geboortedatum: (...) 1977

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend, in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw A. (...), L. (...) ((...)) met de Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 4ütër, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 moeten bewijzen dat de Belg : 1 ° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3", van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Ter staving worden volgend bewijs voorgelegd:

-Uitkeringsattest invaliditeitsuitkeringen van de referentiepersoon, daterend van 09/08/2021 (periode 01/01/2020-31/12/2020)

Op basis van de voorgelegde documenten kan (1) niet worden vastgesteld dat de referentiepersoon heden een invaliditeitsuitkering geniet en kan (2) niet worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen zij met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken. Het is bevreemdend vast te stellen dat een attest, opgemaakt op 09/08/2021 door Bond Moyson, enkel de invaliditeitsuitkeringen gedurende het jaar 2020 vermeldt en niet rept over de uitkeringen voor de periode 2021. De aanvraag bijlage 19ter is immers opgesteld de dato 27/05/2021 en relevante, duidelijke en objectieve stukken over eventuele inkomsten/uitkeringen gedurende de eerste 5 maanden van het jaar 2021 ontbreken. De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt niet over de nodige kanalen, databanken of wat dan ook om dergelijke gegevens te kunnen achterhalen. De betrokkene en de referentiepersoon zijn ertoe gehouden de nodige gegevens te verstrekken om zo een duidelijk zicht te bieden op de reële bestaansmiddelen.

Wat betreft de behoefteanalyse in overeenstemming met art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze is hier overbodig. Immers, er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Er is enkel vastgesteld dat de evaluatie niet kan gemaakt worden bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan bovenstaande vaststelling (huisvesting, ...).

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Ter adstruering van zijn middel zet hij het volgende uiteen:

"Doordat verweerster ten onrechte stelt dat zij niet kon en niet diende vast te stellen dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referte persoon en zij dan ook tevens geen behoeftenanalyse diende uit te voeren om tot haar beslissing te komen;

Terwijl verzoeker een duidelijk attest heeft voorgelegd van BOND MOYSON waaruit blijkt dat zijn echtgenote een invaliditeitsuitkering geniet en de uitkeringen vermeld werden gedurende het jaar 2020; dat het attest, dat werd opgemaakt op 9.8.2021, nergens vermeldt dat mevrouw A. (...) niet meer invalide zou zijn en geen uitkeringen meer zou genieten tot 9.8.2021 ;

dat artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 in het eerste lid trouwens nergens vermeldt hoe actueel de gegevens inzake de bestaansmiddelen moeten zijn;

dat verweerster trouwens alle bescheiden en inlichtingen die nuttig zijn ter beoordeling van de bestaansmiddelen, kan opvragen bij de vreemdeling of bij elke Belgische overheid;

dat verweerster dan ook voldoende zicht had of kon hebben op de bestaansmiddelen van de belg en zij bijgevolg kon nagaan of deze middelen toereikend waren en desgevallend de behoeftenanalyse kon maken;

dat de bestaansmiddelen van mevrouw A. (...) ten minste gelijk zijn aan 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3e van de wet van 26.5.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie;

dat verzoeker tevens het bewijs heeft voorgelegd dat zijn echtgenote beschikt over een duurzame huisvesting en een ziektekostenverzekering;

dat verzoeker bijgevolg volledig voldeed aan de voorwaarden zoals omschreven artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 en verweerster dan ook ten onrechte het recht op verblijf heeft geweigerd;

Dat het middel bijgevolg gegrond is."

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het motiveringsbeginsel, van het *fair play*-beginsel en van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van zijn middel zet hij het volgende uiteen:

"Doordat verweerster toen zij vaststelde dat volgens haar de verstrekte inkomensgegevens van mevrouw A. (...) niet voldoende actueel waren om na te gaan of voldaan werd aan artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, zij nagelaten heeft meer actuele gegevens op te vragen;

Terwijl van verweerster mag worden verwacht vanuit het zorgvuldigheidsbeginsel dat zij zich dermate zou laten informeren dat zij zou kunnen oordelen of verzoeker voldoet aan de voorwaarden van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 of zij een behoeftenanalyse zou kunnen maken;

dat het feit dat verweerster in haar motivatie zelf het woord “bevreemdend” gebruikt erop wijst dat het attest van de Bond Moyson voor uitleg vatbaar was en verweerster onzorgvuldig was om deze uitleg niet op te vragen;

dat tevens het feit dat verweerster in haar motivatie stelt niet over de nodige kanalen, databanken of wat dan ook beschikt om dergelijke gegevens te kunnen achterhalen erop wijst dat verweerster het wel degelijk tot haar taak rekent om ZELF bijkomende gegevens op te vragen wanneer de voorgelegde gegevens niet voldoende duidelijk zijn;

welnu verweerster had heel eenvoudig weg de volgens haar “ontbrekende” gegevens, zijnde de inkomsten van mevrouw A. (...) voor de periode januari - mei 2021, bij verzoeker kunnen opvragen; het feit dat verweerster dit niet heeft gedaan impliceert dat verweerster niet zorgvuldig is geweest;

dat voorts verweerster nergens aangeeft welke wettelijke bepaling er stelt dat bij het indienen van de aanvraag alle gevraagde bewijzen moeten gevoegd zijn en er nadien geen aanvullende stukken meer kunnen worden toegevoegd om de aanvraag te steunen, waardoor de beslissing onvoldoende is gemotiveerd;

dat de beslissing tevens onvoldoende is gemotiveerd doordat niet aangegeven wordt waarom de inkomensgegevens voor het jaar 2020 niet voldoende actueel zijn om de toereikendheid van de bestaansmiddelen na te gaan of om de behoeftenanalyse te doen en waar in de wet van 15.12.1980 is bepaald dat de inkomensgegevens niet ouder mogen zijn dan bv. 5 maanden.

dat er voorts een inbreuk is op het fair-play beginsel met onbehoorlijk bestuur als gevolg nu verweerster verzoeker de kans niet heeft gegeven uitleg te verschaffen omtrent het document van de Bond Moyson hetzij een bijkomend attest voor te leggen; dat verzoeker op voorhand niet kan weten of de documenten ter staving van zijn aanvraag voldoende zijn voor verweerster en de fair-play verweerster ertoe moet aanzetten dit voor het nemen van een definitieve beslissing duidelijk te maken aan verzoeker waarbij hij de kans moet worden gegeven bijkomende stukken voor te leggen;

dat het horen van verzoeker en of het verzoeken een meer actueel attest voor te leggen omtrent de inkomsten van mevrouw A. (...) de beweerde onmogelijkheid om na te gaan of de bestaansmiddelen toereikend zijn of om een behoeftenanalyse uit te voeren onmiddellijk hebben weggewerkt; in casu komt het niet opvragen van een actueel attest omtrent de inkomsten van mevrouw A. (...) neer op het achterhouden van informatie wat een schending van de fair-play uitmaakt;

dat het niet op vragen van uitleg, bijkomende gegevens omtrent een stuk dat verweerster zelf “bevreemdend” vindt een schending van de rechten van verdediging uitmaakt;

Dat het middel bijgevolg gegrond is.”

3.3 Gelet op hun onderlinge verknochtheid worden de middelen samen behandeld.

Verzoeker voert een schending aan van de motiveringsplicht. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet, gedomd dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste

voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger. De gemachtigde stelt hieromtrent dat op basis van de voorgelegde stukken niet kan worden besloten dat de referentiepersoon op heden nog een invaliditeitsuitkering geniet en niet kan worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen zij met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken. Verder wordt gemotiveerd dat de behoefteanalyse, zoals voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, in deze overbodig is aangezien er niet werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn maar wel dat de gemachtigde geen zicht heeft op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing niet in rechte en in feite zou zijn gemotiveerd.

Uit verzoekers inhoudelijke kritiek tegen de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze motieven hem genoegzaam in staat stellen om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is hiertegen een beroep in te stellen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek naar voor brengt, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het beginsel van de “fair play” houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit. Zij moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen. Dit beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de “fair play” doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.744).

In casu is de bestreden beslissing genomen met toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het deugdelijk karakter van de motivering moet bijgevolg worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op

maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Verzoeker heeft op 27 mei 2021 een aanvraag ingediend tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, samen gelezen met artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de echtgenoot van de Belgische referentiepersoon, op voorwaarde dat de Belgische referentiepersoon onder andere beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Indien dit niet het geval is, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf worden genomen.

In dit verband wordt allereerst opgemerkt dat de Raad zich niet in de plaats van het bevoegde bestuur kan stellen om opnieuw te oordelen of er in verzoekers geval is voldaan aan de vereiste dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (cf. RvS 23 september 2002, nr. 110.548).

Verzoeker stelt dat uit de voorgelegde documenten niet kan worden afgeleid dat zijn echtgenote geen invaliditeitsuitkering meer heeft ontvangen in 2021. Hij bekritiseert dat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet wordt gespecificeerd hoe actueel de gegevens inzake de bestaansmiddelen dienen te zijn. Voorts betoogt verzoeker dat de gemachtigde, indien hij van oordeel was dat de voorgelegde documenten voor uitleg vatbaar waren, zelf bijkomende gegevens had moeten opvragen om dit uit te klaren.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker ertoe gehouden is alle relevante gegevens bij te brengen aangaande zijn aanvraag en de stukken die hij nuttig acht over te maken, al dan niet gepaard gaand met bijkomende uitleg. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel of niet afdoende zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben. Het blijkt niet, en verzoeker maakt ook niet aannemelijk, dat hij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken, al dan niet met uitleg, bij te brengen, noch dat hij niet moest weten dat hij die stukken moest bijbrengen. Verzoeker wenst immers een voordeel te bekomen en van hem kan derhalve redelijkerwijze worden verwacht dat hij alles in het werk stelt om de gemachtigde zo veel als mogelijk informatie te bezorgen. Krachtens artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet dienen de familieleden die een aanvraag tot gezinshereniging indienen zelf te bewijzen dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het komt er aldus op neer dat verzoeker zelf moet bewijzen dat zijn echtgenote over dergelijke bestaansmiddelen beschikt. Waar hij in zijn aanvraag enkel een uitkeringsattest voor de periode van 1 januari 2020 tot 31 december 2020 voorlegt, kan hij verweerder bezwaarlijk verwijten hieruit te concluderen dat niet is aangetoond dat zijn echtgenote ook na deze periode nog een invaliditeitsuitkering heeft genoten. Verweerder motiveert meer bepaald dat het uitkeringsattest werd opgesteld op 9 augustus 2021 en er dus in beginsel de mogelijkheid bestond om hierbij ook de invaliditeitsuitkeringen tot en met 8 augustus 2021, indien hiervan sprake, te vermelden. Verzoeker brengt hier echter geen enkel bewijs van bij. Verweerder motiveert correct dat, bij gebrek aan relevante, duidelijke en objectieve stukken over eventuele uitkeringen gedurende de eerste vijf maanden van 2021, niet kan worden vastgesteld dat de referentiepersoon heden een invaliditeitsuitkering geniet. Het betoog van verzoeker dat uit het uitkeringsattest van 9 augustus 2021 niet blijkt dat zijn echtgenote geen invaliditeitsuitkering heeft ontvangen in 2021 is geenszins dienstig nu hier evenmin uit kan worden afgeleid dat zij wel dergelijke uitkering heeft ontvangen.

Voorts motiveert de gemachtigde uitdrukkelijk in de bestreden beslissing dat de aanvrager en de referentiepersoon ertoe gehouden zijn de nodige gegevens te verstrekken zodoende een duidelijk zicht te bieden op de reële bestaansmiddelen. Gelet op artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de gemachtigde zelf

bijkomende gegevens had moeten opvragen, nu de aanvrager zelf de nodige bewijzen dient bij te brengen.

Verzoeker stelt dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet *“nergens vermeldt hoe actueel de gegevens inzake de bestaansmiddelen moeten zijn”*. De Raad bemerkt dat het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden is onderworpen aan de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de gemachtigde. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat op basis van de voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld dat de referentiepersoon op heden nog een invaliditeitsuitkering geniet. Het betoog van verzoeker doet hier geen afbreuk aan.

Waar verzoeker stelt dat hem niet de kans werd gegeven om uitleg te verschaffen omtrent het document van de Bond Moyson of om bijkomende attesten voor te leggen, dient de Raad vast te stellen dat deze argumentatie beperkt blijft tot een theoretisch en algemeen betoog die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker maakt geenszins duidelijk welke bijkomende gegevens of attesten hij zou hebben bijgebracht en wat de relevantie van deze zou zijn geweest, te meer gelet op het feit dat de bestreden beslissing is genomen in het kader van een door verzoeker zelf ingediende aanvraag. Waar verzoeker stelt dat verweerder niet meedeelt *“welke wettelijke bepaling er stelt dat bij het indienen van de aanvraag alle gevraagde bewijzen moeten gevoegd zijn en er nadien geen aanvullende stukken meer kunnen worden toegevoegd om de aanvraag te steunen”* kan de Raad niet inzien wat verzoeker belette om zijn aanvraag te stofferen met alle elementen die hij nuttig acht. Het is immers steeds in de eerste plaats de verantwoordelijkheid van de aanvrager zelf om alle nuttige gegevens ter staving van zijn aanvraag kenbaar te maken aan de gemachtigde. In deze rust geenszins een onderzoekplicht op de gemachtigde om zelf op zoek te gaan naar dergelijke gegevens.

Verzoeker betoogt dat verweerder, die wel zicht had op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, kon nagaan of deze middelen toereikend waren en desgevallend de behoefteanalyse kon maken. Er moet echter worden gesteld dat verzoeker er niet in slaagt het motief van de bestreden beslissing, met name dat niet kan worden vastgesteld dat de referentiepersoon op heden nog een invaliditeitsuitkering geniet en dat niet kan worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen de referentiepersoon kan beschikken, te weerleggen. De Raad ziet bijgevolg niet in waarom de gemachtigde een behoefteanalyse of een onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker had moeten voeren. Wanneer er geen actuele en regelmatige bestaansmiddelen voorhanden zijn, komt het evident voor dat er onvoldoende inkomsten zijn aangetoond om te voorkomen dat verzoeker, als echtgenoot van de Belgische onderdaan, op zijn beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Verzoeker kan verder geenszins worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de inkomensgegevens voor het jaar 2020 niet voldoende actueel zijn om de toereikendheid van de bestaansmiddelen na te gaan. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk het volgende gemotiveerd:

“Op basis van de voorgelegde documenten kan (1) niet worden vastgesteld dat de referentiepersoon heden een invaliditeitsuitkering geniet en kan (2) niet worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen zij met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken. Het is bevreemdend vast te stellen dat een attest, opgemaakt op 09/08/2021 door Bond Moyson, enkel de invaliditeitsuitkeringen gedurende het jaar 2020 vermeldt en niet rept over de uitkeringen voor de periode 2021. De aanvraag bijlage 19ter is immers opgesteld de dato 27/05/2021 en relevante, duidelijke en objectieve stukken over eventuele inkomsten/uitkeringen gedurende de eerste 5 maanden van het jaar 2021 ontbreken.”

Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden waar hij betoogt dat de gemachtigde voorafgaand aan het nemen van een definitieve beslissing aan verzoeker kenbaar moet maken of de documenten ter staving van zijn aanvraag al dan niet voldoende zijn, waarna hem de kans moet worden gegeven bijkomende stukken voor te leggen. De Raad concludeert dat er nergens in de nationale vreemdelingenwetgeving sprake is van een dergelijke verplichting. De Raad ziet evenmin in op welke wijze het *fair play*-beginsel als zodanig kan worden uitgelegd dat hierin een dergelijke verplichting te lezen valt.

De Raad besluit dat verzoeker er niet in slaagt een schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, het *fair play*-beginsel of van de rechten van verdediging aannemelijk te maken.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN